

Arrest

nr. 336 637 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
Louizalaan 441 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 21 november 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 november 2025 tot weigering van binnenkomst met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt 19 november 2025 met een vlucht afkomstig uit Algiers, Algerije, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van binnenkomst en tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“Op 19/11/25 om 15:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Bru Nat, werd door ondergetekende, [J.G.] 1ste Inspecteur LPA/BruNat de heer / mevrouw :
naam [G.] voornaam [F.]*

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Algerije wonende te /
houder van het document nationaal paspoort van Algerije nummer [...]
afgegeven te [...] op : [...]
houder van het visum nr. / van het type / afgegeven door /
geldig van / tot /

voor een duur van / dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Algiers met AH2062, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is in het bezit van een geldig nationaal paspoort van Algerije en een identiteitskaart van Frankrijk met nummer [...]. Zijn Frans identiteitskaart werd door de Franse autoriteiten geseind voor inbeslagname onder referentie [...]. Deze kaart wordt daarom ook in beslag genomen door de bevoegde diensten van de Federale politie te luchthaven Zaventem. Betrokkene is verder niet in het bezit van een visum of een ander geldige machtiging tot verblijf zodoende voldoet hij niet om een binnenkomst of een doorreis op het Schengengrondgebied te bekomen.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. De middelen

2.3.1. Verzoeker ontwikkelt een enig middel dat luidt als volgt:

“Les moyens invoqués reposent sur l’erreur manifeste d’appréciation et la violation de l’article 3 de la loi du 15 décembre 1980, sur la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, sur la violation du principe de bonne administration et du devoir de minutie, sur la violation du principe de proportionnalité, sur la violation des droits liés à la citoyenneté européenne et du droit à la libre circulation tels que consacrés par les articles 20 et 21 du Traité sur le fonctionnement de l’Union européenne et par la directive 2004/38/CE, ainsi que sur la violation des articles 3 et 5 de la Convention européenne des droits de l’homme en raison du caractère arbitraire et disproportionné de la mesure de détention, l’exécution de la décision attaquée étant par ailleurs de nature à causer au requérant un préjudice grave et difficilement réparable au sens de l’article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980.

1. *Moyen pris de l’erreur manifeste d’appréciation, de la violation de l’article 3 de la loi du 15 décembre 1980 et de la méconnaissance du statut de citoyen de l’Union européenne*

La décision attaquée repose sur une application erronée, formaliste et manifestement excessive de l’article 3 de la loi du 15 décembre 1980, alors que la situation administrative réelle de Monsieur F. G. n’a pas été examinée de manière complète, concrète et individualisée, en violation manifeste des principes de bonne administration. En effet, l’Office des étrangers s’est limité à constater l’absence alléguée d’un visa valable ainsi que la présentation d’une carte d’identité française déclarée perdue ou volée, sans tenir compte de l’élément déterminant que l’intéressé est de nationalité française et bénéficie à ce titre du statut de citoyen de l’Union européenne, de sorte qu’il ne peut être assimilé à un ressortissant d’un pays tiers soumis à l’obligation de visa telle que prévue pour les ressortissants d’États non membres.

La Cour de justice de l’Union européenne a rappelé à plusieurs reprises que le statut de citoyen de l’Union constitue le statut fondamental des ressortissants des États membres (arrêt Grzelczyk, C-184/99) et que les limitations au droit à la libre circulation doivent être interprétées de manière restrictive et faire l’objet d’une appréciation individualisée et rigoureuse (arrêts Baumbast, C-413/99, et Metock, C-127/08). Dès lors, le droit d’entrer sur le territoire d’un autre État membre constitue un attribut essentiel de la citoyenneté européenne, qui ne peut être limité que pour des motifs graves liés à l’ordre public, la sécurité publique ou la santé

publique, et exclusivement sur la base d'un comportement personnel représentant une menace réelle, actuelle et suffisamment grave (arrêt Tsakouridis, C-145/09).

Or, en l'espèce, la situation litigieuse résulte uniquement d'une confusion administrative liée à l'annulation automatique de l'ancienne carte d'identité de Monsieur G. à la suite de la commande d'un duplicata, circonstance purement technique et indépendante de toute intention frauduleuse dans son chef. Le requérant a agi de bonne foi, convaincu de la validité du document retrouvé, lequel correspondait à son identité réelle, sans qu'aucun élément intentionnel ou frauduleux ne puisse lui être reproché. Aucune menace à l'ordre public ou à la sécurité nationale n'est alléguée à son encontre, pas plus qu'un risque pour la santé publique ou un comportement déviant susceptible de justifier une restriction aussi grave à sa liberté de circulation.

Le Conseil du contentieux des étrangers a d'ailleurs jugé à plusieurs reprises que l'administration ne peut se limiter à une lecture purement formelle de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 lorsque des éléments sérieux permettent de douter de la qualification juridique retenue et qu'un examen approfondi de la situation personnelle et juridique de l'intéressé s'impose (voy. notamment CCE, arrêt n° 255.449 du 16 mars 2021 ; CCE, arrêt n° 268.773 du 12 mai 2022). Il a également été rappelé que le seul fait qu'un document d'identité soit signalé dans une base de données ne suffit pas à démontrer une intention frauduleuse ou à justifier une mesure aussi radicale qu'un refus d'entrée sur le territoire sans vérifications complémentaires (CCE, arrêt n° 243.991 du 21 octobre 2020).

En refusant de prendre en considération la nationalité française de Monsieur G., pourtant reconnue par les autorités françaises elles-mêmes, et en omettant de procéder aux vérifications élémentaires permettant d'établir sans ambiguïté son statut de citoyen de l'Union, l'Office des étrangers a commis une erreur manifeste d'appréciation et a violé tant l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 que les principes généraux du droit administratif, la directive 2004/38/CE ainsi que l'article 21 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne. Cette illégalité entache la décision attaquée de nullité et justifie, à elle seule, son annulation.

2. Moyen pris de la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe de motivation adéquate et de l'absence d'examen individualisé

La décision attaquée se borne à cocher une case standardisée relative à l'absence de visa valable ou de titre de séjour valable, sans exposer de manière concrète, précise et spécifique en quoi cette situation serait applicable à Monsieur G. en sa qualité de citoyen français, ni en quoi elle permettrait de justifier un refus d'accès au territoire belge à son encontre. Aucune motivation individualisée n'est fournie quant au rejet de la validité de la carte d'identité française présentée par l'intéressé, pas plus qu'aucune explication n'est donnée quant à la raison pour laquelle sa nationalité française, et donc européenne, n'a pas été prise en considération dans l'appréciation de sa situation.

Or, la loi du 29 juillet 1991 impose à toute autorité administrative de faire apparaître, dans la motivation de ses décisions, les considérations de droit et de fait qui en constituent le fondement, afin de permettre à l'administré de comprendre la portée et les raisons de la mesure prise à son encontre et d'exercer utilement ses droits de défense. La Cour constitutionnelle a rappelé que l'obligation de motivation formelle constitue une garantie essentielle contre l'arbitraire administratif et participe au respect du droit à un procès équitable et au principe de bonne administration. De même, le Conseil d'État a jugé de manière constante qu'une motivation purement stéréotypée, vague ou standardisée, ne répond pas aux exigences de la loi du 29 juillet 1991 (voy. notamment C.E., arrêt n° 90.017 du 7 octobre 2000 ; C.E., arrêt n° 192.484 du 12 mai 2009).

Le Conseil du contentieux des étrangers a également rappelé que l'obligation de motivation implique un examen individualisé et concret de la situation personnelle de l'intéressé et que la simple reprise de formules générales ou de cases préimprimées, sans analyse propre au cas d'espèce, équivaut à une absence de motivation réelle (CCE, arrêt n° 215.872 du 18 janvier 2019 ; CCE, arrêt n° 243.991 du 21 octobre 2020). En l'espèce, la décision ne contient aucune explication intelligible permettant de comprendre pour quelle raison l'Office des étrangers a écarté la nationalité française de Monsieur G. et l'a assimilé à un ressortissant soumis à l'obligation de visa, alors même qu'aucun élément sérieux ne permettait de remettre en cause sa qualité de citoyen de l'Union.

En s'abstenant d'exposer les motifs concrets justifiant l'application de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 à un ressortissant français, et en se limitant à une motivation stéréotypée et impersonnelle, l'autorité administrative a violé l'article 2 et l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991, ainsi que les principes généraux du droit administratif relatifs à la transparence, à la sécurité juridique et au respect des droits de la défense. Cette insuffisance manifeste de motivation affecte la légalité de la décision entreprise et justifie, à elle seule, son annulation.

3. Moyen pris de la violation du principe de bonne administration, du devoir de minutie et de l'obligation d'examen complet et individualisé de la situation du requérant

Conformément aux principes généraux du droit administratif, toute autorité administrative est tenue de procéder à un examen sérieux, soigneux, complet et individualisé de la situation de la personne concernée avant de prendre une décision susceptible d'affecter ses droits fondamentaux. Cette exigence découle tant du principe de bonne administration que du devoir de minutie, lequel impose à l'administration de rassembler et d'analyser tous les éléments pertinents de la cause, y compris ceux qui sont favorables à l'administré, afin de statuer en parfaite connaissance de cause.

Le Conseil d'État a eu l'occasion de rappeler de manière constante que l'administration commet une illégalité lorsqu'elle prend une décision sans avoir procédé à un examen suffisant et minutieux de la situation concrète

de l'intéressé (C.E., arrêt n° 126.816 du 12 novembre 2003 ; C.E., arrêt n° 166.125 du 14 octobre 2006). Il ressort également de cette jurisprudence que le devoir de minutie implique l'obligation, pour l'autorité administrative, de procéder aux vérifications nécessaires lorsqu'existent des doutes sérieux quant à la qualification juridique ou à la situation personnelle de l'administré.

En l'espèce, aucune vérification complémentaire n'a été effectuée auprès des autorités françaises, alors même qu'il s'agissait d'un citoyen français, porteur d'un document d'identité dont l'annulation résultait d'une simple procédure administrative de remplacement consécutive à la demande d'un duplicata. L'Office des étrangers s'est borné à constater l'existence d'un signalement dans une base de données française sans chercher à vérifier la réalité, l'origine et la portée de ce signalement, ni à confronter celui-ci à la nationalité réelle et reconnue de Monsieur [G.].

Le Conseil du contentieux des étrangers a pourtant rappelé que la présence d'un signalement administratif, notamment pour perte ou vol d'un document, ne dispense nullement l'autorité belge de procéder à un examen concret et approfondi des circonstances dans lesquelles ce signalement est intervenu (CCE, arrêt n° 237.489 du 5 juin 2020). Il a également jugé que le rejet d'un droit fondamental, tel que le droit d'entrée sur le territoire d'un citoyen de l'Union, ne peut se fonder sur une présomption automatique tirée d'une base de données, sans qu'une analyse individualisée et proportionnée ne soit réalisée au regard de la situation spécifique de la personne concernée (CCE, arrêt n° 251.004 du 8 décembre 2020).

En outre, la Cour de justice de l'Union européenne a rappelé que toute restriction à la liberté de circulation d'un citoyen européen doit reposer sur une appréciation personnelle et actualisée de la situation de l'individu concerné et non sur des considérations générales ou automatiques (CJUE, arrêt Orfanopoulos et Oliveri, C-482/01 et C-493/01). Or, en l'espèce, la décision du refus d'accès au territoire a été prise de manière quasi automatique, sans qu'une investigation sérieuse ni une demande de clarification auprès des autorités françaises compétentes ne soit envisagée, alors qu'un simple échange d'informations aurait permis d'établir clairement et sans ambiguïté la nationalité française de l'intéressé.

Il s'ensuit qu'en procédant à un refus d'entrée sur le seul fondement d'un signalement administratif non contextualisé, sans procéder au moindre recoupement d'informations et sans vérifier la réalité juridique actuelle de la situation de Monsieur [G.], l'Office des étrangers a gravement manqué à son devoir de minutie et à son obligation d'agir avec prudence, diligence et loyauté envers l'administré. Cette carence constitue une violation manifeste du principe de bonne administration et affecte la légalité même de la décision entreprise, de sorte que celle-ci doit être annulée.

4. Moyen pris de la violation du principe de proportionnalité, du caractère excessif de la mesure et de l'atteinte injustifiée à la liberté de circulation

À supposer même, quod non, qu'une irrégularité purement formelle ait existé en raison de l'utilisation d'une carte d'identité française administrativement annulée à la suite de la commande d'un duplicata, la décision de refus d'accès au territoire assortie d'un maintien dans un centre fermé constitue une mesure manifestement disproportionnée au regard de la nature réelle des faits reprochés à Monsieur [G.]. En effet, la situation en cause ne résulte ni d'un comportement frauduleux, ni d'une volonté de contourner volontairement la réglementation en matière d'accès au territoire, mais bien d'une simple méconnaissance par l'intéressé des conséquences administratives liées à l'annulation automatique de son ancienne carte d'identité, intervenue à la suite d'une démarche régulière et légitime visant à obtenir un nouveau document.

En l'espèce, Monsieur [G.] ne représente aucune menace actuelle, réelle ou suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, aucune infraction pénale n'est retenue à son encontre, et aucun élément ne permet d'établir un quelconque risque de fuite ou de dissimulation. La décision attaquée ne contient d'ailleurs aucun élément concret permettant de justifier une atteinte aussi sévère à sa liberté individuelle et à sa liberté de circulation en tant que citoyen de l'Union européenne. Elle se limite à une application mécanique d'un motif administratif, sans prise en considération de la gravité réelle des faits ni de la situation personnelle de l'intéressé.

La Cour de justice de l'Union européenne a pourtant rappelé à plusieurs reprises que toute mesure restreignant la liberté de circulation d'un citoyen de l'Union doit respecter le principe de proportionnalité et être strictement nécessaire à la réalisation de l'objectif poursuivi, sans excéder ce qui est nécessaire pour le garantir (CJUE, arrêt Gebhard, C-55/94 ; CJUE, arrêt Commission c. Espagne, C-503/03). Elle a également précisé que de telles mesures doivent impérativement être fondées sur un comportement personnel de l'intéressé constituant une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société (CJUE, arrêt Bouchereau, 30/77), ce qui est manifestement absent en l'espèce.

Le Conseil d'État belge a, pour sa part, jugé qu'une mesure d'éloignement ou de refus d'entrée ne peut être légalement adoptée lorsqu'elle apparaît manifestement disproportionnée au regard de la situation personnelle de l'intéressé et de la gravité limitée des faits qui lui sont reprochés, notamment en l'absence de toute menace pour l'ordre public (C.E., arrêt n° 210.684 du 25 janvier 2011 ; C.E., arrêt n° 233.760 du 18 février 2016). Le Conseil du contentieux des étrangers a également rappelé que le principe de proportionnalité impose à l'autorité administrative de privilégier, chaque fois que possible, des mesures moins attentatoires aux droits fondamentaux de la personne concernée (CCE, arrêt n° 241.225 du 19 mars 2020).

En optant directement pour la mesure la plus radicale, à savoir le refus d'accès au territoire assorti d'un maintien dans un centre fermé, sans examiner la possibilité de recourir à une mesure alternative moins

contraignante, telle qu'une simple vérification complémentaire auprès des autorités françaises, une mise en observation administrative ou une remise en liberté sous contrôle, l'Office des étrangers a méconnu de manière flagrante le principe de proportionnalité ainsi que l'obligation de rechercher la mesure la moins attentatoire aux libertés fondamentales.

Cette décision porte dès lors une atteinte injustifiée, excessive et disproportionnée au droit fondamental de Monsieur [G.] à la liberté de circulation et au respect de sa liberté individuelle, garantis tant par le droit interne que par le droit de l'Union européenne et par la Convention européenne des droits de l'homme, justifiant par conséquent son annulation.

5- Moyen pris de la violation des droits liés à la citoyenneté européenne, du droit fondamental à la libre circulation et de la méconnaissance de la directive 2004/38/CE

En tant que citoyen français, Monsieur [G.] bénéficie pleinement des droits attachés à la citoyenneté de l'Union européenne, dont le droit fondamental de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, consacré par l'article 20 et l'article 21 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne ainsi que par la directive 2004/38/CE relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres. Ces droits constituent l'une des libertés fondamentales au cœur de la construction européenne et ne peuvent être limités que dans des circonstances strictement définies et interprétées de manière restrictive.

La Cour de justice de l'Union européenne a rappelé que toute restriction à la liberté de circulation d'un citoyen de l'Union doit non seulement être fondée sur un motif légitime prévu par les traités, mais également respecter les principes de nécessité et de proportionnalité (CJUE, arrêt Rutili, 36/75 ; CJUE, arrêt Oulane, C-215/03). Elle a également précisé que les États membres ne peuvent édicter ou appliquer des mesures qui ont pour effet de vider de leur substance les droits conférés par la citoyenneté européenne, laquelle constitue le statut fondamental des ressortissants des États membres (CJUE, arrêt Zambrano, C-34/09).

En outre, la directive 2004/38/CE prévoit que les limitations à la liberté de circulation pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique doivent impérativement être fondées sur le comportement personnel de l'individu concerné et que ce comportement doit constituer une menace réelle, actuelle et suffisamment grave portant atteinte à un intérêt fondamental de la société. La Cour de justice a confirmé que des motifs purement administratifs ou liés à des irrégularités formelles dans la détention d'un document d'identité ne peuvent suffire à justifier une restriction au droit de circuler librement (CJUE, arrêt Royer, 48/75 ; CJUE, arrêt Commission c. Espagne, C-503/03).

Or, en l'espèce, aucune menace réelle, actuelle et suffisamment grave n'est alléguée à l'encontre de Monsieur [G.] Aucune infraction pénale ne lui est reprochée, aucun signalement lié à la sécurité publique n'est mentionné, et aucun comportement personnel de nature à justifier une restriction à sa liberté de circulation n'est établi. La décision attaquée est exclusivement fondée sur une irrégularité d'ordre administratif liée au statut de sa carte d'identité, irrégularité résultant d'une procédure de remplacement engagée de bonne foi par l'intéressé et dont il ignorait les conséquences automatiques dans les bases de données.

Le Conseil du contentieux des étrangers a déjà jugé que le droit d'entrée et de séjour d'un citoyen de l'Union ne peut être remis en cause pour de simples considérations purement administratives liées à la détention ou à la validité formelle d'un document, lorsque la nationalité européenne de l'intéressé n'est pas remise en cause et peut être établie par d'autres moyens (CCE, arrêt n° 256.421 du 7 avril 2021 ; CCE, arrêt n° 270.115 du 3 février 2023). Le Conseil d'État a également rappelé que l'autorité administrative doit tenir compte du statut particulier du citoyen de l'Union et faire preuve d'une retenue accrue lorsqu'elle envisage de restreindre ses droits fondamentaux (C.E., arrêt n° 214.783 du 22 juin 2011).

En refusant l'entrée sur le territoire belge à un citoyen français sur la seule base d'un problème administratif relatif à un document d'identité, sans procéder à la moindre analyse approfondie de son comportement personnel ni établir l'existence d'un danger réel pour l'ordre public, la sécurité publique ou la santé publique, l'administration a porté une atteinte grave, illégale et disproportionnée à la liberté fondamentale de circulation, en violation directe des articles 20 et 21 TFUE, de la directive 2004/38/CE et de la jurisprudence constante de la Cour de justice de l'Union européenne.

Une telle atteinte, qui porte sur l'essence même du statut de citoyen de l'Union, ne peut être admise en droit et justifie, à elle seule, l'annulation de la décision attaquée.

2ème Branche ;

1. Pour le moyen fondé sur l'article 3 CEDH (traitement dégradant)

La Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que des mesures administratives, lorsqu'elles sont prises sans nécessité, sans proportionnalité et sans examen individuel, peuvent constituer des traitements dégradants au sens de l'article 3, notamment lorsque l'intéressé est exposé à un sentiment d'impuissance, de peur et d'atteinte à sa dignité humaine (CEDH, M.S.S. c. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011 ; CEDH, Saadi c. Royaume-Uni, 29 janvier 2008).

En l'espèce, le requérant, citoyen de l'Union européenne, a été privé de liberté et assimilé à un étranger en situation irrégulière, sur la seule base d'un signalement administratif erroné, sans qu'aucune mesure de vérification, aucune audition approfondie ni aucune alternative moins attentatoire à sa dignité ne soit envisagée.

Cette situation, qui résulte d'une décision arbitraire et manifestement disproportionnée, porte gravement atteinte à la dignité du requérant et constitue un traitement dégradant au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

La situation dans laquelle Monsieur [G.] a été placé peut raisonnablement être considérée comme portant atteinte à sa dignité humaine dès lors qu'il a, dès le contrôle effectué par la police aux frontières, expliqué être de nationalité belge et française et a produit plusieurs documents attestant de son identité et de son lien effectif avec un État membre, notamment sa carte vitale ainsi que son permis de conduire français, éléments objectifs et concordants qui permettraient d'établir sa situation réelle et d'écarter toute assimilation à un étranger en séjour irrégulier, alors qu'en dépit de ces informations et justificatifs les autorités ont choisi de ne pas procéder aux vérifications complémentaires élémentaires et de le traiter comme une personne dépourvue de tout droit à circuler sur le territoire de l'Union européenne, le plaçant ainsi dans une situation d'humiliation, de détresse et d'atteinte manifeste à sa dignité au moyen d'une mesure injustifiée et disproportionnée."

2.3.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden. Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet). Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite.

De verzoekende partij beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing tot terugdrijving wordt genomen op basis van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15.12.1980 waarbij dit precieze artikel bepaalt dat:

[...]

Artikel 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet dat, om het Schengengrondgebied binnen te komen, een vreemdeling houder dient te zijn van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker een Algerijns paspoort heeft voorgelegd waarin geen geldig visum is aangebracht en een Franse identiteitskaart die geseind stond voor inbeslagname door de Franse autoriteiten, wat ook effectief is uitgevoerd door de bevoegde diensten van de Federale politie te luchthaven Zaventem.

Aangezien de Franse identiteitskaart conform de instructie van de Franse autoriteiten in beslag werd genomen, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder hem op basis van dit stuk toegang had dienen te geven tot het Schengengrondgebied.

De grieven van verzoeker berusten op de hoedanigheid van een Europees burger, hoewel net deze hoedanigheid door verzoeker niet wordt aangetoond bij aankomst op de nationale luchthaven Zaventem. Geen schending van artikelen 20 en 21 VWEU kunnen worden aangetoond.

3. Verzoekende partij verwijt dat verweerder zonder enig onderzoek de bestreden beslissing heeft afgeleverd. Uit het administratief dossier blijkt onmiskenbaar dat deze stelling onjuist is.

Verzoeker heeft het grondgebied trachten te betreden, louter in het bezit van een Algerijns paspoort en een Franse identiteitskaart, geseind voor inbeslagname. Uit het grensverslag (Borderel Tarap) volgt dat verzoeker inderdaad enkel deze twee documenten vertoonde. Aldus de foto's die verzoeker bijbrengt bij zijn verzoekschrift betreft documenten die hij niet aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Op basis van deze feiten komt het niet kennelijk onredelijk voor dat verwerende partij dient te besluiten dat verzoeker:

[...]

4. Ondanks het voorgaande werd door de verwerende partij wel degelijk navraag en onderzoek gedaan bij de Franse autoriteiten naar de al dan niet Franse nationaliteit van de verzoekende partij, reeds op 19.11.2025.

Op 20.11.2025 mocht verweerder volgend antwoord bekomen van de Franse instanties:

« Bonjour Madame,

Je partage avec vous la situation de M. [F.G.], pour laquelle nous sommes sollicités sur le téléphone d'astreinte depuis hier fin d'après-midi.

M. [F.G.], franco-algérien né le [...] à [...] (Algérie), se trouve actuellement placé en centre de rétention à l'aéroport de Bruxelles et susceptible, d'après ses dires, d'être renvoyé en Algérie demain.

Il voyageait avec la pièce d'identité déclarée perdue suivante

N° de titre [...] Délivrée le [xx/xx/2019] par la préfecture de l'Oise

[afbeelding]

Alors même qu'une CNle pour le même individu a été renouvelée :

N° de titre [...], délivrée le [xx/xx/2021] par la préfecture de l'Aveyron

[afbeelding]

Il s'avère que l'intéressé est inscrit au Fichier des personnes recherchées en France.

A ce stade, nous ne pouvons garantir que l'individu placé en détention est le titulaire de ces titres.

Avez-vous été sollicité par l'office des étrangers sur l'identité de cette personne ?

En vous remerciant de votre retour et d'informations éventuelles sur l'individu. » [...]

Hierop bevestigen de diensten van verwerende partij op 20.11.2025 dat gelet op het feit dat de Franse autoriteiten geen zekerheid kunnen geven over de identiteit van de verzoeker, de beslissing tot terugdrijving wordt gehandhaafd:

« Nous vous remercions pour les informations transmises.

Etant donné qu'il n'y a aucune certitude quant à l'identité de la personne arrêtée hier à la frontière belge, nous maintenons notre décision de refoulement.

La tentative d'éloignement est actuellement prévue pour 01.12.2025. L'intéressé restera maintenu au centre fermé Caricole jusque-là. » [...]

5. Volgend op vermeld antwoord informeren de Franse autoriteiten nog dat verzoeker gekend is hij hen voor het plegen van strafbare feiten in Frankrijk tussen 2017 en 2023 en dat hij met bepaalde personen onder een contactverbod staat:

« Cet individu est également connu pour plusieurs faits délictueux entre 2017 et 2023 commis en France.

S'agissant de son inscription au FPR, la mesure concerne le fait de ne pas entrer en contact avec certaines personnes à savoir : [B.O.], [V.H.] – ET AUSSI AVEC [B.S.].

Pourriez vous le cas échéant me dire s'il voyageait seul ou accompagné ? si oui, de l'une de ces personnes ? »

Verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet worden gevolgd dat een loutere contactname met de Franse autoriteiten onmiddellijk zijn Franse nationaliteit zou ophelderen en het nemen van de bestreden beslissing had kunnen voorkomen. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij wel degelijk een onderzoek naar de al dan niet Franse nationaliteit heeft gevoerd, welk tot op heden niet bevestigend is.

Immers, op 21.11.2025 informeren de Franse autoriteiten, nadat de raadsman van verzoeker hen had verzocht de Franse nationaliteit van de verzoeker te willen attesteren, dat zij hiertoe niet bevoegd zijn. Nog dat zonder vooruit te lopen op de identificatie van de betrokkene, de identiteitskaart n°[...], afgeleverd op 07/08/2019 door de prefectuur van l'Oise, verloren werd verklaard door de houder ervan. De vernieuwing ervan heeft geleid tot uitgifte van kaart n°[...] afgeleverd op 10/02/2021 door de prefectuur van l'Aveyron:

« Le consulat de France à Bruxelles a été sollicité par l'avocate de M. [F.G.] pour établir une attestation de nationalité française.

Ce poste n'a pas compétence pour établir ce type de document à l'avocat d'un prévenu.

Sans préjuger de l'identification qui a pu être effectuée grâce aux informations communiquées par notre Attaché de Sécurité intérieure, nous souhaitons redire que la carte d'identité n°[...], délivrée le 07/08/2019 par la préfecture de l'Oise, a été déclarée perdue par son titulaire. Son renouvellement a donné lieu à l'émission de la carte n°[...] délivrée le 10/02/2021 par la préfecture de l'Aveyron. »

Verwerende partij benadrukt dat tot op heden geen bevestiging van identificatie van verzoeker werd bekomen. Gelet op het voorgaande wordt geen manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

6. Verweerder wijst er op dat de private luchtvaartmaatschappij waarmee verzoeker reisde hem kan terugbrengen naar het land van waaruit hij de Schengenzone inreisde en waar hij voor het eerst aan boord ging bij de private vervoerder (Bijlage 9 bij het Verdrag van Chicago), Algerije, waarvan hij overigens de

nationaliteit bezit. In voorkomend geval staat het verzoeker vrij in Algerije de eerstvolgende vlucht te nemen naar Frankrijk. Hij hoeft hiervoor zelfs niet het Algerijns grondgebied te betreden.

7. De grieven van verzoekende partij gericht tegen de vasthouding zijn niet ontvankelijk. Verwerende partij dient hierbij aan te geven dat de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats werd genomen met toepassing van artikel 74/5, § 1, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid Vreemdelingenwet kan de vreemdeling tegen een dergelijke beslissing een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. Uw Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook niet ontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en het artikel 3 EVRM dat wordt ingeroepen in functie van de vrijheidsberoving.

8. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

9. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

10. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.”

2.3.3. Verzoeker bood zich op 19 november 2025 aan bij de grenscontrole van de nationale luchthaven van Zaventem komende van een vlucht afkomstig uit Algerije en dit met een geldig Algerijns paspoort en een Franse identiteitskaart uitgereikt in 2019. Bij controle stelde de grenspolitie echter vast dat deze Franse identiteitskaart geseind stond door Frankrijk voor inbeslagname, waarop deze ook effectief in beslag werd genomen. Verweerder besliste vervolgens tot weigering van binnenkomst en tot terugdrijving van verzoeker. Hij steunde deze beslissing op artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en motiveerde dat verzoeker – als Algerijnse onderdaan – niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, nu hij niet in het bezit is van een geldig visum of geldige machtiging tot verblijf. Hij wees verder op de inbeslagname van de voorgelegde Franse identiteitskaart.

2.3.4. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen en deze verzoeker toelaten hiervan kennis te nemen en na te gaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Nu concreet wordt ingegaan op de bij de grenscontrole voorgelegde stukken kan verzoeker ook niet worden gevolgd als zou een louter gestandaardiseerde, stereotiepe of niet gepersonaliseerde motivering voorliggen. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Uit de motivering blijkt verder op voldoende duidelijke wijze waarom verweerder verzoeker niet als Fransman beschouwt, met name omwille van de inbeslagname van de Franse identiteitskaart die hij bij zich had en waar hij bijgevolg enkel beschikte over een Algerijns paspoort. De Raad ziet ook niet in waarom

nog enige verdere motivering diende te worden voorzien in verband met de Franse identiteitskaart, buiten dat deze geseind staat en dus in beslag wordt genomen. In de gegeven situatie waarin volgens verweerder geen geldig stuk voorligt van verzoekers Franse nationaliteit, kon evenmin van verweerder worden verwacht dat hij enige verdere motivering zou hebben opgenomen voor het geval dat hij wel de Franse nationaliteit zou hebben. Verzoeker kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd in zijn stelling dat zijn "*recht van verdediging*" zou zijn geschonden doordat een onvoldoende duidelijke motivering werd voorzien. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt prima facie niet.

2.3.5. Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van het eveneens geschonden geachte artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3, eerste lid, 1° en 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;".

Verzoeker betoogt dat verweerder onterecht geen rekening hield met zijn Franse nationaliteit en Unieburgerschap, waardoor hij niet visumplichtig is en het recht van binnenkomst op het Uniegrondgebied heeft. Hij stelt dat de kwestie van de geseinde Franse identiteitskaart niet meer is dan een '*administratieve verwarring*'. Zo duidt hij in zijn feitenrelaas dat hij in de loop van het jaar 2025 zijn Franse identiteitskaart was verloren, waarop hij de nodige stappen heeft ondernomen voor het verkrijgen van een nieuwe identiteitskaart en waardoor zijn verloren kaart blijkbaar automatisch werd geannuleerd. Hij stelt vervolgens zijn als verloren opgegeven identiteitskaart te hebben teruggevonden, voordat hij zijn nieuwe mocht ontvangen. Hij stelt nog deze '*oude*' identiteitskaart te goeder trouw te zijn blijven gebruiken, nu hij overtuigd was van de geldigheid van deze kaart. Hij betoogt dat zijn Franse nationaliteit wordt erkend door de Franse autoriteiten en verweerder onterecht heeft nagelaten zijn Franse nationaliteit te verifiëren bij de Franse autoriteiten, waarvoor een eenvoudige uitwisseling van informatie met deze autoriteiten had volstaan. Aldus is volgens hem geen sprake van een volledig, concreet en geïndividualiseerd onderzoek.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat indien hij, zoals hij voorhoudt, de Franse nationaliteit heeft, het hem zelf toe komt om in dit verband de nodige bewijsstukken voor te leggen. Buiten de ongeldige Franse identiteitskaart, legde hij bij de grenscontrole echter enkel een Algerijns paspoort voor.

Verder blijkt verweerder wel degelijk op dezelfde dag nog telefonisch contact te hebben opgenomen met de Franse autoriteiten. Op 20 november 2025 werd het Franse consulaat in Brussel bovendien een kopie gestuurd van zowel verzoekers Algerijnse paspoort als de in beslag genomen Franse identiteitskaart, met de vraag of zij de Franse nationaliteit van verzoeker konden bevestigen. Het Franse consulaat deelde hierop mee dat de in beslag genomen Franse identiteitskaart uitgereikt in 2019 als verloren was opgegeven en dat de eigenaar ervan in 2021 reeds een nieuwe identiteitskaart werd uitgereikt. Vervolgens stelde het Franse consulaat uitdrukkelijk wat volgt: "*A ce stade, nous ne pouvons garantir que l'individu placé en détention est le titulaire de ces titres*". (vrije vertaling : Op dit moment kunnen we niet garanderen dat de persoon in hechtenis de houder van deze documenten is.) Verweerder oordeelde om deze reden dat de beslissing tot terugdrijving blijft gehandhaafd, nu er geen enkele zekerheid bestaat over de identiteit van verzoeker. Op 21 november 2025 deelde het Franse consulaat nog mee aan verweerder dat het door verzoekers advocaat werd verzocht om een attest van nationaliteit, waarop het aangaf te hebben geantwoord dat het hiervoor

geen enkele bevoegdheid heeft. Het Franse consulaat bevestigde nogmaals dat de in 2019 uitgereikte identiteitskaart die verzoeker bij had bij aankomst in Zaventem door de titularis als verloren was opgegeven en in 2021 reeds een nieuwe identiteitskaart werd uitgereikt die actueel in omloop is.

Verweerder blijkt bijgevolg wel degelijk de nodige verificatie te hebben doorgevoerd en bij de Franse autoriteiten te hebben geïnformeerd of zij op basis van de door verzoeker bij de grenscontrole voorgelegde documenten zijn Franse nationaliteit kunnen bevestigen. Aldus blijkt minstens niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek als zou dit zijn nagelaten. Op basis van dezelfde door verzoeker op de luchthaven van Zaventem voorgelegde stukken hebben de Franse autoriteiten echter aangegeven dat zij niet kunnen bevestigen dat verzoeker de werkelijke houder is van een Franse identiteitskaart. Aldus kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog als zouden de Franse autoriteiten zijn Franse nationaliteit hebben bevestigd. Dit vindt alleszins geen steun in de bij de Raad voorliggende stukken. Als zelfs de Franse autoriteiten op basis van de door verzoeker bij de grenscontrole voorgelegde documenten zijn Franse nationaliteit blijkaar niet kunnen bevestigen, valt moeilijk in te zien dat verweerder op dit punt enig onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig handelen valt te verwijten waar hij verzoekers Franse nationaliteit niet heeft aangenomen op basis van deze zelfde stukken.

De Raad herhaalt bovendien dat het verzoeker toekomt om, indien hij voorhoudt als Franse onderdaan gerechtigd te zijn op binnenkomst, de nodige bewijzen van zijn Franse nationaliteit voor te leggen.

In dit verband wenst de Raad bovendien te wijzen op enkele flagrante en manifeste ongerijmdheden tussen verzoekers verklaringen en de door de Franse autoriteiten verstrekte inlichtingen. Zo is het allereerst opmerkelijk dat verzoeker, na confrontatie door de grenspolitie met het feit dat de door hem voorgelegde Franse identiteitskaart staat geseind, geen enkele weet bleek te hebben wat de reden hiervoor zou kunnen zijn, terwijl hij in zijn huidige verzoekschrift aangeeft dat hij eerder dit jaar deze identiteitskaart nog als verloren zou hebben opgegeven. Er zou toch mogen worden verwacht dat verzoeker dan onmiddellijk de link met deze eerdere aangifte van verlies zou hebben gelegd. Nog opmerkelijker is het dat verzoeker in zijn verzoekschrift een uitleg naar voor brengt voor de seining van de identiteitskaart die helemaal niet valt te rijmen met en fundamenteel verschilt van de inlichtingen die werden ontvangen van de Franse autoriteiten. Hieruit blijkt immers dat al in 2021 aan de rechtmatige eigenaar een nieuwe identiteitskaart werd uitgereikt, waarvan verzoeker bizar genoeg niet op de hoogte blijkt te zijn, laat staan dat hij deze nieuwe identiteitskaart kan voorleggen. Verzoeker legt bovendien geen enkel bewijs voor van een aangifte van verlies in 2025 en hiervan is helemaal geen sprake in de informatie die werd ontvangen van de Franse autoriteiten. Indien verzoeker trouwens werkelijk in 2025 aangifte van verlies van zijn identiteitskaart zou hebben gedaan en een nieuwe had gevraagd, zou ook mogen worden verwacht dat de in 2021 uitreikte identiteitskaart eveneens zou zijn geseind, wat echter niet het geval blijkt te zijn. Verzoeker kan geen enkele aannemelijke uitleg of opheldering geven voor deze ongerijmdheden, wat eens te meer de noodzaak bevestigt van een onomstotelijk bewijs van verzoekers voorgehouden Franse nationaliteit, zeker wanneer rekening wordt gehouden met het gegeven dat de Franse autoriteiten reeds aangaven geen uitsluitel te kunnen geven of verzoeker werkelijk de titularis is van een Franse identiteitskaart.

Verzoeker legt in het kader van de huidige procedure enkele bijkomende bewijsstukken voor waarmee hij zijn Franse nationaliteit wenst aan te tonen. Het betreft kopieën van volgende documenten: een vervallen Franse identiteitskaart, een Frans rijbewijs, een Frans ziekteverzekeringsbewijs, een verzoek tot afgifte van een kopie van geboorteakte, een stuk van schrapping als kiezer op 24 april 2024, stukken van een Franse onderneming, Franse identiteitskaarten van zijn voorgelaten ouders en hun familieboekje. Deze stukken lagen niet reeds voor bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad is van oordeel dat de bijkomend voorgelegde loutere kopieën van documenten op het vlak van de vraag of verzoeker de rechtmatige titularis is van een Franse identiteitskaart, of nog de Franse nationaliteit heeft, niet meer bewijswaarde kan worden toegedicht dan de in beslag genomen Franse identiteitskaart en deze stukken op het eerste gezicht evenmin toelaten met zekerheid vast te stellen dat deze betrekking hebben op de persoon van verzoeker en toelaten hem alsnog met zekerheid te identificeren als de rechtmatige eigenaar van een Franse identiteitskaart, in weerwil van de eerdere mededeling door de Franse autoriteiten dat zij dit niet kunnen bevestigen.

Verzoeker legt nog eigen correspondentie met het Franse consulaat in Brussel voor, waaruit blijkt dat zij hebben aangegeven niet bevoegd of bedoeld te zijn ("*n'a ni compétence ni vocation*") om een attest van Franse nationaliteit af te geven en waarin ze verzoeker aanraden om hiervoor contact op te nemen met de lokale autoriteiten. Ondanks een redelijke termijn hiervoor die intussen is verstreken, blijkt niet dat verzoeker hiertoe de nodige stappen heeft ondernomen. Minstens blijkt niet dat het voorgelegde stuk "*dossier Electeur au 24/11/2025*" als dusdanig is te beschouwen, te meer nu hierin ook enkel kan worden gelezen dat F.G. op 24 april 2024 werd geschrapd als kiezer.

Ondanks dat intussen ongeveer een week is verstreken sinds de bestreden beslissing, wat als een redelijke termijn kan worden beschouwd, ligt nog steeds geen concreet en onomstotelijk bewijs van de Franse autoriteiten voor waarin zij verzoekers Franse nationaliteit bevestigen, net zomin als dat de in 2021

uitgereikte Franse identiteitskaart wordt voorgelegd, waarover verzoeker er volledig het zwijgen toe doet en zich zelfs niet blijkt te herinneren dat deze hem werd uitgereikt. Hij kan hierover evenmin toelichten waar deze kaart zich bevindt en waarom hij deze niet kan voorleggen. Ondanks verzoekers voorgehouden Franse nationaliteit, kan hij evenmin een Frans paspoort voorleggen.

De Raad besluit dat verzoeker er prima facie niet in slaagt om zijn Franse nationaliteit op onomstotelijke wijze aan te tonen noch toont hij aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om hem de binnenkomst te weigeren en hem terug te drijven, waar enerzijds zijn Franse nationaliteit niet of onvoldoende vaststaat – gelet op de in beslag genomen Franse identiteitskaart – en anderzijds hij als Algerijnse onderdaan niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten. Zoals afdoende blijkt uit de voorgaande bespreking, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de huidige situatie louter een gevolg zou zijn van een administratieve onregelmatigheid of slordigheid van zijn kant, zoals hij voorhoudt op de zitting.

Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing op zich niet steunt op een motief van fraude.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

2.3.6. De aangevoerde schending van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden berust verder op de premisse van de Franse nationaliteit van verzoeker. Uit wat voorafgaat, volgt echter dat verzoeker zijn hoedanigheid van Franse onderdaan prima facie niet aannemelijk maakt.

2.3.7. Verzoeker voert nog een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het proportionaliteitsbeginsel, ofwel omwille van zijn Unieburgerschap ofwel omwille van het volgens hem arbitrair en disproportioneel karakter van de vasthoudingsmaatregel.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de beslissing tot vasthouding van verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en deze beslissing overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet bovendien enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar verzoeker wordt vastgehouden.

De Raad herhaalt verder dat in de huidige stand van zaken helemaal niet vaststaat dat verzoeker Unieburger is. Zelfs voor zover hij alsnog Unieburger zou zijn, wat dus actueel niet vaststaat, volstaat dit gegeven ook niet om aan te tonen dat zijn terugdrijving hem dreigt bloot te stellen aan behandelingen die de hoge drempel van ernst van artikel 3 van het EVRM bereiken.

2.3.8. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar allerhande rechtspraak van de Raad wordt ten slotte opgemerkt dat deze rechtspraak geen precedentenwerking kent en verzoeker evenmin concreet aantoonde dat sprake is van gelijkaardige situaties. Het betreft zo ook veelal rechtspraak waarin de hoedanigheid van Unieburger niet ter discussie stond, wat in casu wel het geval is.

2.3.9. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd.

2.4. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van

artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziert om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker zet zijn ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“En l’espèce, l’exécution immédiate de la décision de refus d’accès au territoire et de maintien dans un lieu déterminé à la frontière expose Monsieur [G.] à un préjudice grave, actuel et difficilement réparable. En tant que citoyen français, il se voit arbitrairement privé de son droit fondamental de circuler librement sur le territoire de l’Union européenne, droit consacré par les traités et la directive 2004/38/CE, ce qui constitue une atteinte directe et substantielle à l’un de ses droits les plus essentiels. Cette atteinte est d’autant plus grave qu’elle repose sur une erreur administrative relative à la validité d’un document d’identité, alors même que sa nationalité européenne n’est pas contestée et pouvait être aisément vérifiée au moyen d’autres documents qu’il a présentés aux autorités, notamment sa carte vitale et son permis de conduire français.

Le maintien de Monsieur [G.] en détention au centre de transit de Steenokkerzeel l’expose par ailleurs à une privation de liberté manifestement injustifiée, génératrice d’un sentiment profond d’angoisse, d’humiliation et d’insécurité, lequel porte atteinte à son intégrité morale et à sa dignité humaine. Cette situation est d’autant plus grave qu’il ne représente aucune menace pour l’ordre public, la sécurité nationale ou la santé publique, qu’aucune infraction pénale ne lui est reprochée et qu’aucun risque réel de fuite n’est établi dans son chef. Le traumatisme psychologique né de cette privation de liberté arbitraire, de l’assimilation à un étranger en séjour irrégulier et de la perspective d’un refoulement injustifié constitue un préjudice dont les effets ne sauraient être effacés ou réparés a posteriori par une éventuelle décision d’annulation.

En outre, l’exécution de la décision attaquée comporte un risque imminent de refoulement ou d’éloignement, lequel aurait pour conséquence de séparer Monsieur [G.] de son environnement social, administratif et personnel en Europe et de le placer dans une situation de désorganisation totale de sa vie privée et professionnelle. Un tel éloignement, une fois exécuté, serait irréversible dans ses effets pratiques, même si l’annulation intervenait ultérieurement, ce qui caractérise à suffisance le caractère difficilement réparable du préjudice invoqué.

Il résulte de l’ensemble de ces éléments que la décision attaquée viole directement les droits fondamentaux du requérant, notamment son droit à la liberté, à la dignité humaine et à la libre circulation, et qu’elle est de nature à lui causer un préjudice grave, actuel et irréversible, ce qui justifie pleinement l’octroi de la suspension en extrême urgence au sens de l’article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980.”

Er dient te worden opgemerkt dat het door verzoeker beschreven nadeel quasi identiek en samenlopend is aan het betoog dat werd uiteengezet in het hiervoor onderzochte middel. Nu op grond van dit middel geen ernstige grief werd vastgesteld, blijkt evenmin dat hiermee een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Verzoeker beperkt zich voor zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel bovendien tot zeer algemene elementen en/of beweringen, zonder hiermee concreet aan te tonen dat een eventuele tijdelijke terugkeer naar Algerije om zich aldaar alsnog in het bezit te doen stellen van de nodige reisdocumenten, of voor het laten vaststellen van zijn voorgehouden Franse nationaliteit, hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert. Er ligt geen enkel stuk voor dat aantoonde dat zijn aanwezigheid op het Franse grondgebied actueel of in de nabije toekomst, in afwachting van het resultaat van voormelde stappen, van bijzonder belang is voor hem of dat hij een specifiek en concreet aangetoond nadeel zou lijden indien hij in afwachting hiervan niet in Frankrijk kan verblijven. Er ligt daarnaast ook geen enkel begin van bewijs voor dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing zou worden blootgesteld aan vormen van angst of trauma of dat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan zijn morele integriteit of menselijke waardigheid. Dit betreft niet meer dan blote, niet-onderbouwde beweringen.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.5. Bijgevolg is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Gelet op deze vaststelling wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

I. CORNELIS